U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2016, č. j. 40354/16/5100-31462-809436, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 30. 3. 2017, č. j. 59 Af 2/2017 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým ji nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků a byl zamítnut její návrh na ustanovení zástupce.

[2] Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Jednou z podmínek je i požadavek na podání kasační stížnosti ve stanovené lhůtě.

[3] Dle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí, zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

[4] Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí § 40 odst. 1 s. ř. s., dle kterého lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Dle § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

[5] Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení, které rovněž obsahovalo poučení o možnosti podat proti němu kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, bylo stěžovatelce podle údajů na doručence na č. l. 36 spisu krajského soudu doručeno ve čtvrtek 30. 3. 2017. Nelze nicméně přehlédnout, že stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí datum doručení až 31. 3. 2017. Doručení k tomuto datu by odpovídalo i to, že samotné napadené usnesení bylo vydáno 30. 3. 2017 a teprve tímto dnem mohlo být podáno k poštovní přepravě. Zdá se tedy být značně neobvyklé, že by zásilka byla doručena týž den (podle údaje na doručence již v 10:45 hod), kdy byla podána k poštovní přepravě. Navíc otisk kulatého poštovního razítka na doručence nese datum 31. 3. 2017. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na pochybnosti vycházel z toho, že k doručení došlo až v pátek 31. 3. 2017.

[6] Konec lhůty dvou týdnů pro podání kasační stížnosti dle § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. na pátek 14. 4. 2017. S ohledem na to, že tento den byl svátkem (Velký pátek), připadl poslední den lhůty podle § 40 odst. 3 s. ř. s. na nejbližší pracovním den, kterým bylo úterý 18. 4. 2017. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

[7] Kasační stížnost však byla zdejšímu soudu doručena e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu až dne 19. 4. 2016 (viz záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu na č. l. 3 spisu kasačního soudu). Z uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[8] Nejvyšší správní soud vychází z toho, že rozhodující pro posouzení včasnosti elektronického podání soudu prostřednictvím e-mailu je doba doručení soudu. Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné odkázat na svou konstantní rozhodovací praxi, kdy podání učiněné v elektronické podobě prostřednictvím veřejné datové sítě (e-mailová podání) je pouze technickým prostředkem, jehož využitím dochází k přenosu datové zprávy od odesílatele k příjemci (adresátovi), zatímco v případě doručování pokračování prostřednictvím držitele (zvláštní) poštovní licence či orgánu, který má povinnost odesílané zprávy doručit, odesílatel zprávu předává třetímu subjektu (přepravci), aby ji ten doručil adresátovi (na základě smlouvy uzavřené mezi odesílatelem a přepravcem). Vzhledem k výše uvedenému tak dle § 40 odst. 4 s. ř. s. přichází v úvahu pouze první z možností zachování lhůty stanovené soudním řádem správním, a to bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu (viz také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79). Zdejší soud v nyní posuzovaném případě neshledal žádný důvod odchýlit se od výše uvedených právních závěrů.

[9] Nutno uvést, že k otázce posouzení včasnosti podání činěného faxem nebo e-mailem existuje rozporná judikatura Ústavního, kterou shrnuje jeho usnesení ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 1903/16. Sporná je zejména situace, kdy bylo podání odesláno v poslední den zákonné lhůty, nicméně soudu bylo doručeno až následující den, tedy po

jejím uplynutí. Především jde o situace, kdy podání bylo odesláno před půlnocí, avšak doručeno bylo až po půlnoci. Tyto dva okamžiky mnohdy dělí pouze krátký časový úsek. Tento rozpor však zdejší soud nemusí v nynějším případě řešit, jelikož stěžovatelka své podání odeslala po uplynutí zákonné lhůty, tedy po půlnoci. Okolnosti odeslání tak nemohly na včasnosti podání nic změnit. Tuto skutečnost stěžovatelka nikterak nepopírá, naopak z jejího podání plyne, že si je této opožděnosti vědoma, když v textu e-mailu uvádí *„nečekaně nastalého mírného zpoždění v odesílání způsobeného i technickými problémy.“*

[10] K otázce technických obtíží zdejší soud považuje za vhodné uvést, že k nim bezesporu dojít může, nicméně je potřeba zohlednit rizika spojená s tímto způsobem doručování a přizpůsobit jim své jednání. V případě, že se stěžovatelka pokoušela odeslat svou kasační stížnost nejprve prostřednictvím faxu, nutno zdůraznit, že na poslední chvíli, tedy těsně před uplynutím zákonné lhůty, a nečekaně nastaly technické komplikace, musí za tuto skutečnost nést odpovědnost pouze ona sama. K nutnosti zohlednění výhod i nevýhod toho kterého způsobu doručování se shodně vyjadřuje i Ústavní soud v bodě 12. již zmíněného usnesení sp. zn. I ÚS 1903/16.

[11] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že zmíněné usnesení Ústavního soudu se týká samotné stěžovatelky, z čehož plyne, že v dané věci již byla obeznámena. Měla na něj tedy brát ohled a přizpůsobit své jednání tomu, jakým způsobem své podání zdejšímu soudu zašle.

[12] Dále je potřeba uvést, že po opožděném podání prostřednictvím e-mailu byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena zásilka obsahující podepsaný originál kasační stížnosti. Z obálky, v níž byla kasační stížnost doručena (viz č. l. 7 spisu kasačního soudu), je patrné, že zásilka byla předána k poštovní přepravě až dne 19. 4. 2017. Je tak zřejmé, že ani kasační stížnost zaslaná prostřednictvím držitele poštovní licence nebyla podána v zákonné lhůtě. Z tohoto důvodu zdejší soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu